

Bp Tadeusz Pikus

Proś dla siebie o znak od Pana, Boga twego¹

(Uroczystość Zwiastowania Pańskiego, Czyt. Iz 7,10-14; Hbr 10,4-10; Ew. Łk 1,26-38)

Czcigodny Księżu Robercie,
Wielebny Księżu Prałacie, Proboszczu parafii Brańsk,
Magnificencjo, Księżu Rektorze,
Bracia Kapłani,
Wielebna Matko Generalna,
Siostry i Bracia Wspólnot Jerozolimskich,
Drodzy Uczestnicy uroczystości zgromadzeni w tej Pustelni,

1. Poświęcenie Pustelni Zwiastowania dokonuje się w Uroczystość Zwiastowania Pańskiego, która przypomina nam o tajemnicy wcielenia Syna Bożego. W tym dniu wspominamy też 25-lecie ogłoszenia bulli *Totus Tuus Poloniae populus* reformującej strukturę administracyjną Kościoła w Polsce w myśl zasady „zbliżenia biskupów do wiernych”. Na skutek tej reformy nasza diecezja, która została powołana do istnienia 5 czerwca 1991 roku przez św. Jana Pawła II z części diecezji pińskiej, przejęła 25 lat temu część diecezji siedleckiej. Ważnym wydarzeniem jest też przeżywanie w całej Polsce Narodowego Dnia Życia, który został ustanowiony 13 lat temu przez Sejm Rzeczypospolitej. Zaś w przestrzeni Europy świętujemy dzisiaj 60. rocznicę podpisania Traktatu Rzymskiego Unii Europejskiej, w której znajduje się Polska.

2. W kontekście tych wydarzeń i ich rocznic gromadzimy się w miejscowości Poletyły w parafii brańskiej, aby ogłosić dekret o ustanowieniu Pustelni Zwiastowania, poświęcić jej obiekty wraz z kaplicą, oraz mianować administratora. Idea tej pustelni zrodziła się w 2008 roku. Jak stwierdził na początku liturgii jej autor, ks. dr Robert Grzybowski, dziś mianowany na pierwszego administratora Pustelni, była to idea o natchnieniu charyzmatycznym. W

¹ Homilia w czasie Mszy św. w Uroczystość Zwiastowania Pańskiego 25 marca 2017 r. w kaplicy Zwiastowania Pańskiego w Poletyłach z racji ustanowienia Pustelni Zwiastowania oraz pobłogosławienia kaplicy i poświęcenia ołtarza.

początkowym zamyśle miała ona wymiar indywidualny, następnie społeczny, a teraz przyjmuje charakter kościelny, by móc przynosić Bogu chwałę a ludziom sprzyjać w drodze do królestwa niebieskiego. Pustelnia, od początku swego ustanowienia, może stać się ważnym miejscem duszpasterstwa diecezjalnego.

3. Wysłuchaliśmy przed chwilą słowa Bożego z Księgi proroka Izajasza, w którym Pan przemówił za pośrednictwem proroka do króla Achaza tymi słowami: „Proś dla siebie o znak od Pana, Boga twego (...). Lecz Achaz odpowiedział: Nie będę prosił i nie będę wystawiał Pana na próbę” (Iz 7,11-12). Rozmowa z Bogiem, w znaczeniu religijnym, zawsze jest modlitwą. Achaz nie podjął tej rozmowy. Postanowił pozostać biernym wobec Pana, uznał, że Bóg i Jego znaki są mu niepotrzebne. Wtedy Izajasz rzekł do króla z wyrzutem: „Pan sam da wam znak: Oto Panna pocznie i porodzi Syna, i nazwie Go imieniem Emmanuel, albowiem Bóg z nami” (Iz 7,14). W zwiastowaniu Pańskim spełniła się zapowiedź proroka. Maryja wobec posłańca Bożego, zwiastującego wolę Boga, nie pozostała bierna. Kilka lat temu w czasie homilii zapytałem sześciolatków: Jak zareagowała Maryja na słowa archaniola Gabriela? Zmieszała się; przestraszyła się – odpowiadały dzieci. Jeden zaś z chłopców powiedział: „Pytała o szczegóły”, pytała: „Jakże się to stanie” (Łk 1,34). Zwiastowanie Pańskie przeobraziło się w prawdziwe spotkanie modlitewne. Maryja bowiem słuchała słowa Bożego, pytała, przyjęła odpowiedź i zakończyła to modlitewne spotkanie w sposób doskonały, mówiąc: „Oto ja służebnica Pańska, niech mi się stanie według twego słowa!” (Łk 1,38).

4. Dzisiaj w Kościele, oprócz rozpoznawalnych cudów w postaci np. uzdrowień, istnieją cudowne znaki rozpoznawalne w świetle wiary. Są nimi sakramenty święte, dzięki którym Bóg odradza i doskonali nas, przez co możemy przemieniać świat, wprowadzając większy ład w życie doczesne oraz wkraczać, już tu, na ziemi, do królestwa niebieskiego. Chrystus, obdarowując wiarą, posyła nas z misją do innych, mówiąc: „Idźcie i głosicie”. Aby spełnić owocnie to posłannictwo, potrzebne są cztery warunki, na wzór czterech kół potrzebnych do jazdy samochodem. Pierwszy warunek zawiera się w znaku chrztu świętego. Powinniśmy razem z Chrystusem zejść do Jordanu, aby tam w jedności z Nim usłyszeć i przyjąć do siebie słowa z nieba: „Ten jest mój Syn umiłowany, w którym mam upodobanie” (Mt 3,17). W sakramencie chrztu rodzimy się do życia wiecznego, stajemy się dziećmi Bożymi. Drugi warunek znajduje się w znaku sakramentu pojednania. Powinniśmy pójść z Szawłem do Damaszku, aby doświadczyć Kościoła – będzie to doświadczeniem samego

Chrystusa. Skojarzymy nasze zło wyrządzone innym ze słowami Chrystusa: „Szawle, Szawle, dlaczego Mnie prześladujesz?” (Dz 9,4). To pozwoli nam przyjąć odpuszczenie grzechów i łaskę nawrócenia. Trzeci warunek odnajdziemy w znaku Liturgii Eucharystycznej. Powinniśmy pójść z dwoma uczniami do Emaus, by spotkać Zmartwychwstałego, który rozpałił ich serca słowem świętych Pism, umocnił wiarę i dał się poznać przy łamaniu chleba (por. Łk 24,13-35). To pozwoli nam pokonać zwątpienie, odzyskać wiarę i nadzieję. Czwarty warunek zawiera się w znaku sakramentu bierzmowania. Powinniśmy pójść do Wieczernika wraz z Maryją i apostołami. Przyjęcie Ducha Świętego, który wlewa miłość w serca, pozwoli nam pokonać lęk i poznać całą Prawdę, że Jezus jest Panem, i że Bóg Go wskrzesił (por. Dz 2,1-36).

5. Bóg oczekuje od nas aktywności. Myśl tę w jednym zdaniu zawarł A. Mickiewicz, stwierdzając, że „Bóg sam może świat zniszczyć i drugi wystawić, a bez naszej pomocy nie może nas zbawić”². Powinniśmy być ludźmi modlitwy, słuchać Boga i mówić do Boga. Powinniśmy też prosić o znaki, przyjmować je i niekiedy pytać Boga o szczegóły naszego zbawienia. Niewątpliwie jednym z największych znaków Bożej obecności jest wcielenie Syna Bożego. Jezus Chrystus, Wcielony Syn Boży wprost powiedział do swoich uczniów: „Gdybyście Mnie poznali, znalibyście i mojego Ojca” (J 14,7). Syn Boży czynił cuda, które jako niezwykle znaki zewnętrzne miały budzić naszą wiarę w Jego bóstwo i posłannictwo. Największym cudem i znakiem dla wiary chrześcijańskiej jest zmartwychwstanie Chrystusa. Właściwe odczytanie znaków i przyjęcie ich wiarą oraz głoszenie jej słowem ma niewymierne skutki dla nas: „Jeżeli więc ustami wyznasz – napisał apostoł Paweł – że JEZUS JEST PANEM, i w sercu swoim uwierzysz, że Bóg Go wskrzesił z martwych – osiągniesz zbawienie. Bo sercem przyjęta wiara prowadzi do usprawiedliwienia, a wyznawanie jej ustami – do zbawienia” (Rz 10,9-10).

6. Bracia i Siostry, modlimy się, by Pustelnia Zwiastowania stała się dla wielu rzeką Jordan, drogą do Damaszku, drogą do Emaus i Wieczernikiem. Pozwoli to przybywającym pustelnikom umocnić wiarę w dziecięstwo Boże, pozbyć się grzechów i nawrócić się, pokonać zwątpienie i odzyskać nadzieję, oraz przyjąć ducha miłości. W taki sposób ci, którzy szczerze doświadczą obecności Boga w swoim życiu, staną się świadkami Chrystusa, otwierając dla Niego swe serce, by przyjąć Go i głosić innym. Amen.

² A. Mickiewicz, *Zdania i uwagi z dzieł Jakóba Aniola Szlązaka i Saint-Martina*, w: *Poezye*, t. 1, Kraków 1899, s. 288.

